Nr. 74. Swiecie, dnia 25 września 1926 r. Rok V.

PRZEDPŁATA: :: Miesięczna :: 1 złp. 30 gr.

Orędownik Urzędowy powiatu świeckiego

PRZEDPŁATA: :: Miesięczna :: na pocztach już z odnoszeniem. 1 złp. 50 gr.

Administracja: Wydział Powiatowy w Swieciu. Telefon nr. 21.

Treść:

(Nr. 891.) Dot. legalizacji narzędzi mierniczych.

Ponieważ kwestja legalizacji narzędzi mierniczych oraz konfiskat tych narzędzi i grzywien z powodu niewypełnienia obowiązków, wynikających z dotyczących ustaw i przepisów, nie jest dla wszystkich zupełnie jasną, wskutek czego wykonanie przez powołane do tego władze odnośnych postanowień niejednokrotnie natrafia na opór ludności, przeto celem sprecyzowania stanowiska, jakie w tej sprawie winne zająć władze kompetentne, oraz celem należytego jej uregulowania wyjaśniam co następuje.

Sprawę legalizacji narzędzi mierniczych w b. zaborze pruskim regulują art. 1. — 20 wł. oraz art. 23 Dekretu Naczelnika Państwa z dnia 8. II. 1919 (Dz. Pr. Nr. 15 poz. 211) w przedmiocie miar oraz niem. ustawa o miarach z dnia 30. 5. 1908 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 349) o tyle, o ile nie jest ona sprzeczną z postanowieniami artykułów wyż. powołanego dekretu (obowiązuje również dotychczas rozp. Min. Przem. i H. z dnia 26. II. 1909 Min. Bl. str. 139 w tej materji). W całej rozciągłości obowiązuje w tut. dzielnicy § 22 przytoczonej powyżej ustawy niemieckiej. Sposób przeprowadzenia rewizji, czy wszystkie narzędzia miernicze zostały w ustalonych terminach zalegalizowane oraz sposób postępowania władz policyjnych przy konfiskatach narzędzi mierniczych nielegalizowanych normuje rozp. wykonawcze Min. Spraw Wewn. z dnia 23. 4. 1914 Nr. II. e. 354 (Minbl. f. die inn. Verw.) W tej materji zostały wydane przez p. Naczelnika Okręgu Legalizacji Narzędzi Mierniczych w Poznaniu wyczerpujące wskazówki w formie broszurki, które otrzymać można w wyżej podanym Urzędzie. Przestrzeganie i wykonanie rozporządzeń, odnoszących się do obowiązku przedkładania w perjodycznych terminach narzędzi mierniczych do wtórnej legalizacji, napotyka na pewne trudności jedynie u małorolnych, którzy wychodząc z założenia, iż zawodowego handlu swoimi produktami nie prowadzą, usuwają się od obowiązku wtórnych legalizowań swoich wag. Miarodajny pod tym względem dekret Naczelnika Państwa w § 14 stanowi, że w obrocie publicznym, o ile przez to będzie lub może być ustanowiona wartość rzeczy lub świadczeń, mogą być wyłącznie stosowane i przechowywane narzędzia miernicze legalizowane, legalne i rzetelne.

Z powyższego wynika, że rolnicy, którzy dokonywają sprzedaży swoich produktów rolnych nawet w wewnętrznym obrocie, podlegają przymusowi legalizowania swoich wag i to nawet wtedy, jeżeli nic nie sprzedają, wag jednak swoich używają do odmierzania ordynacji swoich robotników. Jedynie ci rolnicy mogą być indywidualnie od legalizowania posiadanych narzędzi mierniczych zwolnieni, którzy nie dokonują żadnych sprzedaży i obrotów ani na zewnątrz ani wewnątrz gospodarstw. Zwolnienie to traci swoją ważność, o ile waga by przeszła w posiadanie lub użytkowanie innej osoby, nie odpowiadającej powyższym warunkom. W publicznych miejscach sprzedaży (składy otwarte, targi, jarmarki itp.) używanie i przechowywanie wag nielegalizowanych jest bezwarunkowo i bez wyjątku zakazane. Każdy wypadek zwolnienia rolnika od legalizacji jego wagi winien być traktowany indywidualnie, na podstawie obszaru danych gospodarstw oraz znajomości stosunków lokalnych. W tym celu należy każdy poszczególny taki wypadek gruntownie zbadać i w razie uzasadnienia skreślić odnośnych rolników w spisach osób z danej gminy, obowiązanych do przedkładania swoich narzędzi mierniczych do wtórnej legalizacji.

Sprawa samej legalizacji narzędzi mierniczych oraz czynności urzędowych z nią związanych jest dostatecznie znaną, ponieważ jednak powstały niejednokrotnie wątpliwości w tej kwestji przeto powtórzę w krótkości sposób postępowania władz kompetentnych w tej materji.

Wtórna legalizacja narzędzi mierniczych odbywa się w perjodycznych dwuletnich terminach, wyznaczonych przez Okręg. Urząd Miar, które winne być w każdej gminie zawczasu należycie ogłoszone. Rewizja natomiast, czy wszyscy podlegający obowiązkowi legalizacji przedstawili posiadane narzędzia miernicze do wtórnej legalizacji, mają być przeprowadzane w roku następnym, po ukończeniu legalizacji w danej gminie. Narzędzia miernicze, u których podczas rewizji stwierdzono brak przepisanych cech legalizacyjnych mają być z obrotu publicznego wycofane, już to przez uniemożliwienie użytku, bądź też przez konfiskatę. Uniemożliwienie użytku polega u narzędzi mierniczych małej wartości materjalnej na zniszczeniu danego narzędzia mierniczego, u narzędzi mierniczych, przedstawiających większą wartość materjalną n. p. u wag dziesiętnych na usunięciu z wagi głównej dźwigni, bez której waga używana być nie może.

Takie uniemożliwienie użytku winno być stosowane we wszystkich wypadkach, kiedy widocznem jest, że waga do naprawy się nie nadaje a nawet na szmelc nie przedstawia większej wartości. Przy wagach natomiast, które mogą być jeszcze po naprawie używane wzgl. przedstawiają znaczną wartość materjalną, należy stosować konfiskatę, a nie uniemożliwienie ich użytku.

Z chwilą konfiskaty waga przechodzi na własność Skarbu, który może nią dowolnie dysponować, a który ze względów gospodarczych skonfiskowane, naprawione i zalegalizowane wagi może odsprzedać, także i ich dawnym właścicielom, za zwrotem kosztów naprawy, legalizacji i innych. Ponieważ jednak niema obowiązku zwrotu wagi odsprzedaży wagi dawnemu właścicielowi, przeto należy wystrzegać się przy konfiskatach przyrzeczeń, co dotychczas nieraz miało miejsce, że waga zostanie dawnemu właścicielowi zwrócona, gdyż wywołuje to nieuzasadnione pretensje b. właścicieli do skonfiskowanych wag. Ze względu na okoliczność, że skonfiskowanie wagi, jej naprawa oraz dalsze manipulacje przyczyniają liczne trudności, polecam przy przeprowadzeniu rewizji, by w szerszej niż dotychczas mierze, o ile się to nie sprzeciwia wyżej podanym zasadom, korzystać z prawa uniemożliwienia użytku, zamiast konfiskaty. Wagi skonfiskowane mają być w miejscowym Urzędzie gminnym przechowane a następnie oddane do naprawy najbliższym koncesjonowanym warsztatom naprawy narzędzi mierniczych. O ile oddanie wag do koncesjonowanego warsztatu naprawy natrafiałoby z powodu oddalenia lub innych powodów na znaczne trudności i koszta, należy zwrócić się do lotnych warsztatów naprawy, które wskaże odnośny Urząd Miar, by na miejscu reperacje wag uskuteczniły, ewent. wskaże inny sposób załatwienia sprawy. Przy naprawie wag należy baczyć by warsztaty nieżądały nadmiernych cen za reperację. Dla orjentacji w tej sprawie zostały ustalone przez Izbę Rzemieślniczą z inicjatywy Okręgowego Urzędu Miar ceny wytyczne, które w Orędowniku Urzędowym Nr. 17 z dnia 9. 3. br. poz. 163 są ogłoszone, a które służyć mają do ochrony przed wyzyskiem ze strony warsztatów i za podstawę do ewent. obniżenia zalikwidowanych przez nich kosztów naprawy. Po naprawieniu pewnej partji wag należy mi nadesłać spis ilości i rodzaju tychże, który przesłany zostanie odnośnemu Urzędowi Miar z prośbą o wydelegowanie legalizatora, celem zalegalizowania naprawionych narzędzi mierniczych. Aby także osobom, ktorym wagi zostały skonfiskowane ułatwić nabycie wag legalizowanych, należy ogłosić w sposób w danej miejscowości przyjęty, że w tym terminie sprzedaje się naprawione i zalegalizowane wagi z wolnej ręki. Po bezskutecznym upływie tego

terminu należy wagę sprzedać na licytacji, która nie może się odbyć przed upływem roku po konfiskacie. Nadwyżka uzyskana ze sprzedaży po potrąceniu kosztów reperacji i legalizacji wagi oraz kosztów transportu itp., przypada na rzecz miejscowej władzy policyjnej, która konfiskaty dokonała. Powyższy sposób postępowania odnosi się analogicznie do wag skonfiskowanych które do naprawy się nie nadają i które po zniszczeniu zostaną przeznaczone na szmelc, jak i do innych narzędzi mierniczych, które po konfiskacie zostały zniszczone. Przed sprzedażą narzędzi mierniczych jako druzg należy z nich usunąć wszelkie cechy legalizacyjne.

Z powyższemi przepisami normującemi wyczerpująco sposób postępowania władz administracyjnych przy legalizacjach narzędzi mierniczych należy się dokładnie zapoznać i ściśle do powyższych wskazówek się zastosować.

Z narzędziami mierniczemi już skonfiskowanemi przed wyjściem niniejszego zarządzenia, o ile jakie się w obwodzie znajdują, należy postąpić w myśl mojego pisma z dnia 2. 3. 26 r. l. dz. 3232-26 O. III. i wszelkiemi legalnemi sposobami dążyć do zakończenia tych spraw, by przy nowych rewizjach uniknąć nadmiernego skupienia skonfiskowanych wag.

Swiecie, dnia 10 września 1926 r. Ldz. 14051-26 III.

(—) Dr. Bartz.

Starosta.

(Nr. 892.) Dot. Miejscowych Rad Szkolnych.

R. S. P. pow. świeckiego
Ldz. 231-26 R.

Wyjątki z ustaw szkolnych dla R. S. M.

W celach informacyjnych podaję wszystkim R. S. M. pow. świeckiego wyjątki z ustaw, obowiązujących na terenie byłej dzielnicy pruskiej, dotyczących składu, wyboru, składania z urzędu i kompetencyj R. S. M.

I. W skład R. S. M. wchodzą:

1. inspektor szkolny powiatowy w charakterze byłego inspektora lokalnego.
2. właściciel obszaru dworskiego wzgl. sołtys miejscowości szkolnej,
3. kierownik szkoły (gdzie szkoła jednoklasowa, nauczyciel miejscowy).

II. Przewodniczącym jest inspektor szkolny, lub odwołalnie przez niego upoważniony zastępca. (Zastępcą jest z reguły jeden z członków R. S. M.).

Członkowie niestali są wybierani przez gminę szkolną na przeciąg lat 6. Wybór ich odbywa się na rozporządzenie władzy administracyjnej (Starostwa), spowodowany wnioskiem inspektora szkolnego.

Członkowie pełnią swe obowiązki honorowo i są bezpłatni. Ojciec i syn oraz bracia nie mogą być równocześnie członkami R. S. M.

Członkowie wybrani muszą wybór przyjąć. Od obowiązku tego są wolne osoby, które

1. ukończyły 60-ty rok życia,
2. które sprawowały urząd ten poprzednio w następujących bezpośrednio po sobie dwóch okresach wyborczych (tj. 12 lat z rzędu).
3. nie mogą wykonywać obowiązków członka R. S. M. z powodu choroby, nieobecności na miejscu, lub stosunków służbowych.

III. Członkowie wykonują obowiązki urzędowe do chwili wprowadzenia w urząd ich następców.

Członkowie niestali uzyskać muszą po wyborze zatwierdzenie władzy szkolnej nadzorczej (R. S. P.).

W razie odmówienia zatwierdzenia przeprowadza się nowy wybór. Jeżeli ten uzyskał zatwierdzenia, mianuje R S. P. członków podług własnego uznania.

Wyjątkowo może R. S. P. żażądać nowego wyboru całej R. S. M. — R. S. P. może uchwalić usunięcie członków R. S. M., którego na mocy tej uchwały dokona Kuratorjum Okręgu Szkolnego Pomorskiego w Toruniu, jeżeli ci zaniedbują obowiązki służbowe, nie posiadają przymiotów do należytego ich wykonania, lub jeżeli działają na szkodę szkoły.

IV. Władza szkolna nadzorcza (od Min. W. R. i O. P. do R. S. P. włącznie) i jej delegaci, oraz inspektor szkolny powiatowy mają prawo zwołania R. S. M., ilekroć uważają to za potrzebne. Poza tem zbiera się R. S. M. na zaproszenie przewodniczącego lub jego zastępcy, ilekrotnie wymagają tego sprawy.

Uchwały R. S. M. zapadają większością głosów, w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego, lub jego zastępcy.

Do ważności uchwał potrzebna jest obecność przynajmniej trzech członków R. S. M., licząc w to przewodniczącego lub jego zastępcę. Jeżeli zwołano R. S. M. powtórnie celem obradowania nad tym samym przedmiotem, to obecni członkowie mogą bez względu na ilość zebranych powziąć uchwałę prawomocną. (Należy jednak w tym wypadku wyraźnie wskazać na ten przepis).

V. Członkowie R. S. M. nie mogą brać udziału w głosowaniu. nad sprawami, w których są osobiście interesowani.

Radzie Szkolnej Miejscowej należy troska o zewnętrzny porządek w szkolnictwie oraz o łączność pomiędzy szkołą a domem rodzicielskim.

Poszczególni członkowie R. S. M. mogą wejść do klasy podczas nauki tylko wówczas, jeżeli otrzymali do tego polecenie przewodniczącego lub od R. S. M., znajdującej się w komplecie wystarczającym do powzięcia prawomocnych uchwał.

Rada Szkolna Miejscowa nie jest upoważniona do wydawania zarządzeń w sprawach wewnętrznych szkoły. O niedomaganiach wewnętrznych szkoły winna donieść urzędnikom nadzoru szkolnego (Inspektorowi Szkolnemu).

R. S. M. zarządza majątkiem gminy szkolnej i zastępuje ją na zewnątrz w sprawach prawno-majątkowych. Piśmienne uchwały lub zobowiązania, dane przez R. S. M., obowiązują gminę szkolną jedynie w tym wypadku, gdy odnośny dokument, na którym zobowiązanie sformułowano, zaopatrzony jest w podpisy przewodniczącego, lub jego zastępcy i dwóch członków R. S. M. oraz w pieczęć danej szkoły.

R. S M. jest odpowiedzialna za bezpieczne przechowanie i ulokowanie kapitałów, będących własnością gminy szkolnej. Nadzoruje ona pod każdym względem prowadzenie kasy rachunków przez rendanta.

R. S M. uchwala projekt budżetu, czuwa nad sumiennem wykonaniem budżetu, nad przestrzeganiem terminów płatności, nad punktualnem inkasowaniem i wyczerpaniem pozycyj budżetowych przed zamknięciem roku budżetowego, nad istnieniem funduszu obrotowego, nad zgodnem z przepisami zasilaniem funduszu szkolnego i budowlanego i ustala wykazy podatku szkolnego wzgl. opłat szkolnych.

R S. M. dba o dobry stan budowlany, należyte utrzymanie budynku szkolnego i przynależnych budynków ubocznych, o ubezpieczenie budynków od ognia oraz o nabycie i należyte utrzymanie przyrządów szkolnych.

(—) Lipiński

Inspektor Szkolny pow. świeckiego

i przewodniczący Rady Szkolnej Pow.

Powyższe podaję Miejscowym Radom Szkolnym do wiadomości, dokładnego zaznajomienia się z treścią niniejszego i ścisłego przestrzegania.

Swiecie, dnia 16 września 1926 r. L. dz. 154461-26 III.

Starosta.

(Nr. 893.) Sprostowanie.

W Orędowniku Urzędowym pow. Swieckiego Nr. 72 z dnia 21 września 1926 r. poz. 874 wydrukowano w nagłówku ogłoszenia dot. Spółki odwodnienia łąk w Swatnie: „Spółki odwołania łąk w Swatnie" zamiast jak winno być: „Spółki odwodnienia w Swatnie", co niniejszem prostuję.

Swiecie, dnia 21 września 26. L. dz. 1565?-26 O. I.

Starosta.

Nakładem Drukarni Powiatowej. Odpowiedzialny redaktor za treść urzędową N. Sekr. Dyr. biura W. P.: Pokorski.